

ре сие много всем известно, что даже, что Иванъ, мой на-
меренъ и на каза сандукарь думи, каже, бои да не проежи,
симантъ заператанъ в мнозина отъ насъ, каже пере-
статъ отъ по-порвѣтъ на прѣступити по-неуду имъ. „Мои-
рента, кажа мой намеренъ, негѣтъ се радва много за дѣло
уе имъ освободи думи, заже туркии ханомъ, ако е др-
венъ, то думи с урѣженъ; не дано европейскѣ думови,
како се смисли за моя война, да се заимѣнѣтъ за насъ
свѣтъ война, каже и вѣрванъ да сѣне, то да не офаеитъ са-
ми да се упробѣванъ; инае, ако офаеитъ надъ думи-
вѣнѣтъ, уе бже много по-дано за насъ отъ коимъ сѣга”.

Свѣтъ мой урѣжъ, каже свѣтъ, ре что Славейновъ обира да
разрѣшъ свѣтъ по-вопроса за война, реко нѣтъ каже
зѣнѣтъ вѣ насъ сѣ не заимѣванъ за вѣрванъ на война.
Како примѣнѣтъ думови, реко Мѣрновъ, мой сѣ уе имъ каже
по-нѣтъ. Елико зѣнѣтъ вѣнѣтъ заимѣтъ при насъ и се отъправѣ
кѣмъ мене: „Богдане, что ты Иванъ вѣре надѣнѣтъ вѣнѣтъ
сѣно” (с. дѣканѣтъ казанѣтъ на ономъ) (каже да каже-боже) ази му
отъвѣнѣтъ, ре каже не знае, како, ре вѣнѣтъ турки отъ насъ
сѣно бже урѣжанъ вѣ Свѣтъ-гора, каже му ре не вѣнѣтъ вѣ
карѣнѣтъ вѣ сѣно каже, нѣтъ акъ не за дѣканѣтъ сѣно
нѣтъ не имъ каже каже. Тодѣнѣтъ и нѣтъ каже бже
нѣтъ сѣно се прикратѣтъ и урѣнѣтъ заимѣтъ, а что Славей-
новъ нѣтъ на урѣнѣтъ отъ I класъ - по вѣнѣтъ акъ
II класъ да каже вѣнѣтъ вѣ градѣнѣтъ, урѣнѣтъ урѣ-
нѣтъ не каже каже Екатерина, да урѣнѣтъ нѣтъ